

paa Statsgaranti; jeg maa idetmindste foreløbig fravaade, at man saa let gaar ind paa en saadan Fordring, idet der, saaledes som det allerede har viist sig, har været et Firma, der har tilbudt at udføre dette Foretagende uden at fordrø nogen Statsgaranti. Man veed jo ganske vist ikke endnu, hvorvidt det kan opfylde sine Forpligtelser, men ialtfald er det et Fingerpeg til, at vi idetmindste ikke foreløbig behøve at udvide Statsgarantien, idet der jo er Udsigt til, at vi kunne faae dette Anlæg uden en saadan. Naar den høitærede Indenrigsminister i § 3 i Lovforslaget ikke stiller den Fordring til det lolland-falsterke Selskab, at det, naar der er blevet oprettet en Dampfærgeforbindelse mellem den sjællandske Jernbane og Jernbanen paa Faltier, ifølge en tidligere Lov skal forøge sin Forstærkningsfond, medens Staten giver sin Rentegaranti, saa ser jeg slet ingen Grund til, at man skulde give en saadan Ret til at fordrø denne Garanti. Jeg veed meget vel, at det er udtalt, at man burde stille det sjællandske og det lolland-falsterke Selskab paa lige Fod, og at man, da man ikke har fordrøt nogen Garanti af det sjællandske Selskab, heller ikke burde forlange nogen af det lolland-falsterke. Jeg vil imidlertid tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der er en meget stor Forskel mellem disse to Selskaber. Det er nemlig meget let at faae en Kautionist for en Mand, som man veed eier Millioner, da der jo ikke er nogensomhelst Risiko derved; men det er altid en meget betænkelig Sag at blive Kautionist for en Mand, naar man veed, at man løber en Risiko, saa at man kan komme til at udrede Noget. Saaledes som Tilfældet er ligeoverfor de enkelte Mænd, saaledes stiller Forholdet sig ogsaa, som det forekommer mig, ligeoverfor de to omtalte Jernbaneselskaber. Det vilde nemlig være eiendommeligt, om man, saaledes som Forholdene have udvirket sig, og efter den Stabilitet, som det sjællandske Jernbaneselskab har faaet, vilde fordrø en Garanti af dette Selskab; men paa den anden Side kan jeg slet ikke se, hvorfor man skulde renoncere paa en Garanti fra det lolland-falsterke Selskab. Jeg tør vel nok haabe, at den forøgede Kraft, der vil komme tilstede, vil hjælpe saa meget, at Garantien muligvis bliver oversflødig; men da man ikke har nogen sikker Forudsætning at støtte dette Haab paa, maa jeg fastholde, hvad ogsaa Udvalget forrige Aar fastholdt, at det lolland-falsterke Selskab skal stille en Garanti i Forhold til, hvad Dampfærgehavnen paa Faltiers Side kommer til at koste. Det var kun disse Bemærkninger, jeg foreløbig har at gjøre, men der er en anden Sag, som jeg endnu vil tillade mig at omtale, da det er meget vanskeligt at faae den frem paa et andet Sted, og da den i Grunden hænger sammen med Spørgsmaalet om den lolland-falsterke Bane. Det er Forholdet ved Endestationen Naffkov. Jeg har tidligere omtalt dette Forhold, og jeg griber, som sagt, her Leiligheden til

paany at erindre den høitærede Indenrigsminister derom. Jeg ønsker ikke Dødt over den høitærede Indenrigsminister, og jeg skal heller ikke komme med Udtalelser om Sundhedsfakt og Begjæfter, men jeg vilde dog ønske, at den høitærede Indenrigsminister en skønne Dag kom til Naffkov paa denne Aarstid for desfra at gaa til Sangeland, og at han da saa en Damper ligge i Naffkov Havn, rede til at føre ham over paa en Lime. Da den høitærede Indenrigsminister nu ikke maa gaa med denne Damper, og da han som enhver fornuftig Mand paa denne Aarstid heller ikke vil gaa over Laars, efter som han derved vilde komme til i aaben Baad at gaa over et af Danmarks mest aabne og farlige Farvande, vilde han derfor faae den Fornøielse først at kjøre paa den lolland-falsterke Bane og desfra med den sjællandske Jernbane til Roskilde, hvorfra han atter ad Vestbanen maatte gaa videre til Korsør. Desfra vilde han saa blive nødt til at gaa med en Damper til Nyborg for desfra i en Diligence at kjøre til Svendborg, hvorfra han endelig havde tre Mil for med et Dampstib at naae sit Bestemmelsessted, og det Allsammen, fordi der endnu bestaar en gammel, ormstuelen Overenskomst mellem Statskassen og en enkelt Mand. Dette beviser nemlig, at en Mand istedetfor, forsaavidt der var en tidsvarende Forbindelse, paa en à to Timer at kunne blive overført til Bestemmelsesstedet, nu fra Naffkov Stibsbro maa tilbagelægge Routen Danmark rundt for at komme til det Sted, hvor han ønsker sig hen. Naffkov er som sagt Endepunktet for den lolland-falsterke Bane, men under de nuværende Forhold, og da der er Udsigt til, at vi snart vilde faae en Bane i det sydlige Jyn, forekommer det mig, at den høitærede Indenrigsminister burde tage under fornyet Overveielse, om det ikke vilde være rettere ikke at gjøre den lolland-falsterke Bane til Endepunktet, men til et Forbindelsesled mellem Sjælland paa den ene Side og Sylland og Jyn paa den anden Side. Jeg tror, at den høitærede Indenrigsminister, naar han engang havde gjort denne Rejse, alene fordi der bestaar en gammel forældet Rettighed, som Staten i sin Tid har solgt til en enkelt Mand, vilde anstrenge sig for at se denne havet, eller, da jeg tror, at han allerede har gjort Skridt i saa Henseende, til at faae sine udeordnede Myndigheder til med saa megen Kraft som muligt at tage fat paa denne Sag. Efter hvad jeg har faaet meddelt fra det vestlige Lolland, betegnes Tilstanden der som mildest talt utaalelig. Vi have jo isørigt en Repræsentant for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Steffensen), der vistnok er kendt med disse Forhold, og det skulde glæde mig meget, om han vilde meddele os sin Anskuelse om, hvorledes Forholdet stiller sig. — Der er endnu en lille Bemærkning, jeg har at gjøre om et Forhold, der paa en Maade hører ind under Spørgsmaalet om den lolland-falsterke Bane, og som jeg skal tillade mig